

PAVEL JANSA

MIT SVE DNY

MOBA

Pavel Jansa

Mít své dny

Odpovědný redaktor Lukáš Kratochvíl
Technická redaktorka Miroslava Zedníčková

DTP a grafická úprava Studio MOBA
Obálka Studio MOBA
Tisk Finidr, s. r. o., Český Těšín

Vydala Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno
www.mobaknihy.cz

© Pavel Jansa, 2008

© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno 2008

Vydání první

ISBN 978-80-243-3078-5

Cena včetně DPH 279 Kč

Pavel Jansa

MÍT SVÉ DNY

MOBA

Manželský přístav je jako každý jiný. Čím déle v něm lodi kotví, tím větší je nebezpečí, že zrezivějí.

G. B. Shaw

Není snad u nás člověka, který by neznal televizní reklamu na fernet. Slogan „I muži mají své dny“ doslova zlidověl. Aby ne. Opakovali ho přece pořád dokola. Nevím, jak vy, ale já bych řekl, že to byly vyhozené peníze. Chlapi „zemí Koruny české“ by přece lahodně hořkému nápoji holdovali i bez televizní upoutávky. Ovšem šot jako takový se docela povedl. Muži se s ním ztotožnili a kupodivu ani ženy ta ukázka rozjezdu pánské jízdy nepopuzovala. Víte proč? Tvůrcům reklamy se podařilo vyhmátnout kousíček příběhu ze života. Muži unikají ženám... Všichni věděli, oč jde. Nic nepobaví tolik jako příběhy ze života. Snad proto si dodal odvahy i autor tohoto kratochvilného vyprávění. Jeho příběh mužů a jejich žen byl totiž oním televizním sloganem bezprostředně inspirován. Kdo by taky nezatoužil mít „své dny“?

Když si vypravěč začne bohapustě vymýšlet, je to okamžitě znát. Není nad přesnost a objektivitu. Takový strážník na pochůzce má jasno – kdy, kde, kdo... Co kdybychom to zkusili taky?

O *kdy* není pochyb. Bylo to loni, v měsíci září, byl pátek a hodiny na vzdálené věži radnice ukazovaly něco po osmé hodině večerní.

Ani *kde* se nemůže stát předmětem sporu. Začalo to v novostavbě se zářivě bílou fasádou, která vyrostla na okraji téměř padesátitisícového města Hradiště. Neon nad vchodem hlásá do daleka její název: Hotel Sport... S jistotou lze tvrdit i to, že se tak stalo v salonku C. Poměrně málo využívaná, nevelká místnost se nachází v přízemí, docela na konci chodby. Je od běžného provozu kavárny, restaurace i salonků A a B poměrně vzdálená.

Zbývá zodpovědět otázku *kdo*. Toho večera ve zmíněném salonku popíjelo u jednoho stolu pět bývalých spolužáků. Dva z nich (ježatý hranáč s rozpláclým nosem boxera a vedle něj tintítko s pečlivě ulízanou pěšinkou) patrně právě měli *svůj den*. V takřka pravidelných intervalech do sebe z tlustostěnných štamprlat zvrhávali televizí hojně propagovaný nápoj hnědé barvy.

Tři zbývající si z číší se zlatým emblémem hotelu dopřávali temně rudého vína. Blíž dveřím seděl plešatějící chlápek s hustým obočím nad brejličkami se zlatou obroučkou, naproti němu opálený hezoun se žlutým šátkem okolo krku (každou chvíli si uhlazoval knírek, hodný filmu pro nejstarší pamětníky) a pod oknem muž, který se pořád ironicky šklebil, jako by chtěl dát najevo, že marnost tohoto zkaženého světa dávno prokoukl.

Pětice to byla tedy už na první pohled dost nesourodá. Možná by mohla být zajímavým objektem sociologického výzkumu. Fernetu holdoval vysloužilý boxer s novopečeným asistentem poslance Parlamentu České republiky a červené víno

prolévali hrdlem výtečníci, kteří si chléb svůj vezdejší zajišťovali rovněž značně různorodými aktivitami. Plešatec se zlatými brýlemi se živil jako lékař v laboratoři místní nemocnice, svůdce s knírkem řídil reklamní agenturu a lehce cynický intelektuál vyučoval na gymnáziu češtině a výtvarné výchově.

Ač typologicky a profesně tak rozdílní, svým chováním v salonku C se toho večera kupodivu příliš nelišili. Stejně zvyšovali hlas, stejně si skákali do řeči, halekali jeden přes druhého a bušili do stolu. Nezasvěcenému by z toho mumraje šla chvílemi hlava kolem a pochopil by snad jen jediné. Že se ti pánové o něco vášnivě přou.

Richard Rosák, ředitel a majitel reklamní agentury RiRo v jedné osobě, si uhladil svoji světáckou ozdobu a rázně plochou dlaně plácl o desku stolu.

„Už ani slovo o penězích! Jenom skuhráte, jak jste na tom jeden každý bídne. Že by to chtělo prachy a že nás musí osvětit Duch svatý. Řeklo se, že každý dá, kolik může? Řeklo. Já tedy díky Inge chválabohu můžu dát dost. Proto si finance беру na starost sám. Někoho z vás ovšem musí zase pro změnu osvětit ten Duch svatý.“

Ostatní se jako na povel napili.

„Ty se z těch p—prachů svý starý jednou po—poděláš,“ vzbuchl Pepa Bek, ne tak dávno ve sportovních rubrikách přezdívaný Mlátička. Začal zadržávat pokaždé, když jím zacloumala nezládnutá emoce.

Zasloužilý bijec dobře věděl, že lidský životaběh lze graficky nejlépe znázornit sinusoidou a že přísloví o slávě a polní trávě, žel, nelže. Jako populární Mlátička platíval za celou hospodu, dnes byl jako správce stadionu vděčný za každé pivo, které mu kde šoupli gratis... Teď zajíkově hledal slova pohrdání Rosákovou finanční potencí.

„Ale když nemáš tady,“ poťukal si na hlavu, „jsou ti prachy na ho – ho...“

Rosák se ušklíbl a odsekl, že i kdyby někoho z nich dnes večer Duch svatý osvětil, chápe, že Mlátička to každopádně nebude.

„Tak dost,“ bouchl do stolu MUDr. Leo Kaiser, muž nápadný přebujelým obočím i tím, že mu někdo už dlouho chodil na vlasy. Ustrkl vína a rozvážně pokračoval: „Já si peněz vážím. Tím spíš, že mi jich ve špitále moc nedávají. My ale teď potřebujeme v první řadě nápad. A ten se koupit nedá.“

„Koupit se dá skoro všechno. To Inge minulý týden...,“ zkusil to Rosák ještě jednou.

„Ríšo...,“ zavyl Kaiser. „Jenom blbec se ptá *za kolik*, když ještě neví *jak*. Až to budeme vědět, přijde na řadu prkenice s penězi tvé ženy.“

Všichni se zasmáli, byli v obraze. Finanční možnosti paní Ingeborg Rosákové spolu s jejím oblíbeným sloganem „Šecko plátym“ vyvolávaly všude závistivé úsměšky.

„Ona to tak nemyslí. V její rodině už po tři generace čert kálí na stále větší hromadu,“ obhajoval ji vždycky Rosák, ale uchechtával se, jako by na rohatcově aktivitě měl zásluhu on sám.

Neměl. Zasloužil se o něco trochu jiného. Celé město si pamatovalo, jak před lety po večírku letní tenisové školy skončil oknirkovaný elegán v posteli s nikterak oslnivě hezkou dceřouškou zazobaného advokáta z hanzovního města Hamburku.

Tvrzení, že byl tehdy v alkoholovém opojení natolik, že rezignoval na své obvyklé estetické nároky, nutno odkázat do říše bájí. Jednak pihovatá blednička s předkusem vůbec neměla nejhorší figuru, jednak se mu stihla pochlubit, co je papá v Hamburku zač, a když jejich hrátky spěly k vrcholu, stihla na sebe prásknout i to, že na radu lékaře vysadila pilulky. Protože se Ríša Rosák po rozvodu nacházel ve stavu totálního oškubání, nezaváhal. Spěšnou svatbou s Ingeborg mu začal sladký život. A když ne sladký, tak docela určitě bezstarostný...

Vraťme se však do salonku v hotelu Sport.

„Tak teda *jak*?“ zafuněl Rosák jako stará parní lokomotiva.

„Odmítám argumentaci na bázi vágních partikulárních zájmů. To by bylo totálně kontraproduktivní. Problém je třeba artikulovat exaktně,“ rozkrákorál se střízlík Ladislav Herold, dávno před útokem na newyorská „dvojčata“ všeobecně zva-

ný Ládín. Právě se s poslancem Burdychem vrátil z parlamentu a nejspíš si ještě nestačil uvědomit, že je zase mezi normálními lidmi. Deklamoval jako v deliriu: „Chce to kompromis a konsenzus. Žádné marginálie, ale akcent na priority. Taky je třeba limitovat bazální premisy. Preferovaná aktivita musí být koncipována na bázi univerzálně akceptovatelného modelu.“

„Tomu kolegové psychiatři říkají slovní salát.“ Kaiser zvedl ukazovák a začal přednášet jako na vědecké konferenci. „Je známkou různých duševních poruch, například bývá důsledkem nepřiměřené angažovanosti ve vrcholné politice. U českých zákonodárců vidáme nebezpečné formy slovního salátu v rámci choroby zvané *debilitas parlamentaria pragensis*. V Hradišti byla obdobná porucha popsána jako Burdych-Ládínův syndrom.“

Všichni až na Herolda vyprskli smíchy. Hradištského poslance Burdycha znali jako své boty. I historiku, jak bodrý matador sněmovny Ládina Herolda zachránil v hodině dvanácté, když dobrý rodák, který se zapomněl podepsat, upozornil majitele autoškoly i paní Heroldovou na Ládínovu pracovitost. Anonym uvedl řadu případů, kdy se instruktor Herold bez ohledu na pracovní dobu ze všech sil věnoval individuální výuce nejhezčích řidiček. Prošoupaný gauč v autoškolě by prý mohl povídat... Starému Burdychovi ale nebylo nic lidského cizí. Než se skandál stihl rozmáznout, hřadoval už Ládín v předpokoji jeho poslanecké kanceláře jako novopečený asistent.

„Srandičky... Raději se starejte, aby to, čemu se budeme věnovat, mělo pozitivní image,“ mračil se Herold.

„Imidž... Panebože to je vůl...“ zakuckával se Bek. „Co tím chceš říct?“

„Jen to, že pozitivní image je kategorický imperativ dneška.“

„Ještě že jsi nám to podal tak srozumitelně,“ řehtal se i Rosák.

„Počkej, Ríšo. Ládín sice občas potřebuje tlumočníka, ale v tomhle má asi recht,“ zastal se poslaneckého asistenta Kaiser. „Musíme se opravdu dát na něco, co všichni jako uznáva-

Jí, ale přitom se o to ve skutečnosti ani moc nezajímají. Musí to vypadat hogo-fogo a nesmí při tom jít o prachy, aspoň ne o velký prachy. Jak by nám začali závidět, byl by s námi amen.“

„Závist přežijeme. Horší by bylo, kdyby to nějací vyčuránci chtěli provozovat s námi,“ ušklíbl se Rosák.

„Já vám vůbec nerozumím,“ hlesl Bek.

„Konsenzus bývá výsledkem demokratické diskuze napříč celým názorovým spektrem,“ pokusil se Herold uplatnit další parlamentní moudro.

Boxer zaúpěl. Ještě chvíli a budou ho omejvat.

„Ale je jasné, že to musí být za všech okolností neprůstředně morálně čisté,“ připomenul Herold.

„Tobě ale už fakt haraší,“ poťukal si na čelo Bek.

„Myslím morálně čisté pro naše okolí,“ upřesnil rychle novopečený asistent voleného zástupce lidu.

„Aby ses z té morální čistoty neposral,“ mínil Bek.

Herold zareagoval odměřeně: „Jak myslíš. Ale já osobně bych se nemohl dát na nic, co není košer. Politici jsou jako pod mikroskopem.“

„Jakej ty seš politik? Děláš Burdychovi akorát podržtašku.“

„Novináři čmuchají i v blízkosti politiků,“ nedal se Herold.

„Pokud vím, čmuchají aféry známých lidí. Ale tebe v té slavné sněmovně nezná ani hajzlbába,“ ťal ho s despektem Bek.

„Víš houby, Mlátičko,“ vzkypěl Herold a vztyčil se v celé své nevelké výšce. „Brali by i aféru sněmovní hajzlbáby a průser asistenta poslance – to by byla pro ně přímo lahůdka.“

Dosud jediný mlčící – Vítězslav Žáček, sympat'ák s ironickým úšklebkem – to už nevydržel: „Nechte toho slabomyslného štengrování, proboha. Plané řeči nám nepomůžou. Doufám, že všichni víme, čeho chceme dosáhnout. Naším cílem je svoboda. Zatímco v dějinách pro ni museli krváčet na barikádách, nám bude stačit jenom trocha fištrónu.“

Všichni horlivě příkyvovali, Žáček byl uznávaným duchovním vůdcem celé party.

„Cíl je sice důležitý, ale neméně důležitá je i cesta k němu. Otázka tedy zní, jak dosáhnout cíle v podmínkách, ve kterých žijeme,“ pokračoval Žáček dramaticky.

Nikdo ani nedýchal.

Žáček si odkašlal: „V obecné rovině to zde už bylo řečeno. Musí to být něco, co nepopudí ani naše manželky, ani závistivou veřejnost. Něco, čemu se může věnovat každý z nás a co přitom nevyžaduje ani mimořádné fyzické dispozice, ani speciální znalosti.“

„Tak o něčem takovém jsem ještě neslyšel,“ vzdychl Bek.

Žáček se zamračil: „Tak trochu mysli! Třeba na to kápněš zrovna ty. Zažil jsi toho spoustu.“

Rohovník nesouhlasně zamružel. Bylo zjevné, že nejraději by spolužáka-profesora poslal rovnou někam.

„Kecáš jako Palackej,“ vyjel. „Co jsem podle tebe asi tak zažil? Když mě vylili z gymplu, šel jsem na brigádu, potom na vojnu a pak jsem už jenom boxoval.“

„Ale *jak* jsi boxoval! Samá státní reprezentace, každou chvíli zájezd za hranice, dvě olympiády... Viděl jsi svět, znáš moře lidí...“

„By ses divil. Bylo to furt to samý. Tréninky, zápasy, sem tam zranění. Po posledním knockoutu jsem šel málem do kytek. Nic zajímavýho, žádná romantika.“

„Živit se vlastními pěstmi ti nepřipadalo dostatečně zajímavé a romantické?“

„Nic jinýho jsem neuměl, vole.“

„Já to přece nemyslím zle. Nač pořád ta skromnost? Byl jsi skutečný pan boxer a dotáhl jsi to na ředitele sportovního zařízení. To já na gymplu ředitelem ještě zdaleka nejsem.“

„Jakej sakra ředitel? Správce! T—to je něco jako b—blbej školník. A ještě m—musím bejt v práci od nevidím do nevidím pohromadě se starou!“

Bek začal zase zadržávat v řeči. Ostatně jako vždycky, když mu někdo nešetrně připomenul jeho současné nepříliš lu-

krativní aktivity coby správce fotbalového stadionu, tenisových kurtů a plaveckého areálu, kteréžto posty poté, co skončil s vrcholovým boxem, zastával napůl se svojí manželkou, někdejší rekordmankou ve vrhu koulí.

„Nesmíš se hned urážet, Pepo,“ přerušil ho Žáček. „Správce nebo ředitel... Nechtěl jsem říct nic jiného, než že zrovna ty jsi co do životních zkušeností proti mně ve výhodě. Stejně jako třeba tuhle Ládin. Co ten vystřídal zaměstnání! Má milion zkušeností, které se nám právě teď můžou hodit.“

„Jaképak zkušenosti? Kde bych je vzal? Přečti si moje curriculum, je na webu. Nejsem bohužel kariérní typ,“ vrtěl odmítavě hlavou Herold.

„Mluv sakra chvilku normálně, Ládine,“ okřikl ho Žáček.

„Promiň,“ zatvářil se Herold omluvně. „Kdybys včera jako já chystal starýmu materiál na dva sněmovní výbory, tak bys tou jejich hatmatilkou mluvil i ze sna.“

„Koukej,“ ignoroval Žáček jeho pokus o vysvětlení, „jde mi jen o to, abys zalovil ve své paměti. Nechceš mi snad tvrdit, že jsi neměl devatero řemesel.“

„Devatero jich určitě nebylo. Po maturitě jsem byl chvíli pojišťovákem a pak jsem celé roky jezdil se sanitkou. Teprve až zprivatizovali i první pomoc a polovinu nás propustili, zkusil jsem to v autoškole. Jak to dopadlo tam, víte všichni. Teď mě parlament platí za to, že dělám Berdychovi chuťvu... Takové zkušenosti jsou mi houby platné.“

„Tolik zajímavých prostředí...“

„Všude byla děsná otrava,“ bránil se sveřepě Herold.

„Pokud byly prémie za tu otravu vždycky ženské...,“ ušklíbl se Žáček.

„Za to nemůžu, to šlo samo... Po pojišťovákovi by baby jely, i kdyby měl dřevěnou nohu, saniták je pro každou půl doktora a je známo, že řídit auto se nejlíp naučíš vleže,“ vysvětloval neochotně Herold. „Ale jinak to bylo fádňí.“

„Tak docela fádňí to asi nebylo, když jsi se dokázal třikrát rozvést a čtyřikrát oženit a nakonec jsi se vetřel i do politiky,“ popíchl Herolda i Kaiser. „Ze sanitáka asistentem poslance!

Kam se hrabou telenovely... A to jsi možná ještě neřekl poslední slovo.“

Herold znechuceně mávl rukou: „Raději přemýšlej o *svých* zkušenostech.“

„Já se čtyřikrát neoženil. Na rozdíl od tebe v mém profesním životě doopravdy převládá šed' a nuda. Jaké taky vzrušení může člověka čekat v nemocniční laboratoři. Jenom zkumavky, kádinky a mikroskop... Však právě proto jsem tady,“ ohradil se Kaiser.

„Tak tu tvoji nudu bych z fleku bral. Nezapomeň, že jsem u tebe v práci byl. Viděl jsem, jak to mezi těmi zkumavkami a mikroskopy vedeš. Moc dobře si umím představit, co jste s tou macatou kočkou vyváděli, když jsem vypadl. Vlnila se jako břišní tanečnice. *Kam budeš chtít to kafičko, Leošku? Do kutlošku dozadu?* Ani přede mnou žádnej pan doktor, ale rovnou rýmovala *Leošek a kutlošek!*“

„Přeháníš.“

„Já? Vidím to jako dnes... Magneták vařil slad'áky, vzduch samá voňavka se dal krájet a v *kutlošku* holka s kozama jako Dolly Buster. Sliny mi z huby kapaly jako bernardýnovi, a to jsem ještě neviděl její kádinku...“

„Uber, kámo, uber... Andrea toho má nahoře možná opravdu jako Dolly Buster, ale stejně toho má bohužel i dole a vlastně všude. Ujišťuju tě, že – kádinka nekádinka – jsou chvíle, kdy toužím po vychrtlé anorektičce.“

„To chápu,“ přikývl s porozuměním Bek, jehož choť koulařka rovněž slynila robustní postavou.

Kaiser ho ale nevnímal a pokračoval: „Nestěžuju si, ale Andreu mi závidět netřeba. Když se napiju, připadá mi někdy docela snesitelná i moje vlastní žena.“

„To toho ale musíš vypít hodně,“ uchechl se Rosák.

„Ty toho zase víš,“ zlobil se Kaiser. „Nikdo z vás by se mnou neměnil. Od narození až do dneška bydlím pořád ve stejném bytě. Kdysi s rodiči, dnes s manželkou. Na lékařskou fakultu jsem do Hradce denně dojížděl. Když jste vymetali mejdany, já jsem trčel na nádraží nebo ve vlaku. Houby jsem si

užil. A když jsem se na to konečně chystal, uhnala mě holka posedlá zdravou životosprávou a vědeckou prací.“

„Chceš říct, že nepoznat macatou Andrejku, umřel bys jako trapný symbol monogamie?“ dobíral si ho Rosák.

„Každopádně chci říct,“ odbyl ho Kaiser útočně, „že zrovna ty jsi byl vždycky jinačí borec. Jestli to, co hledáme, nevymyslíš ty, tak už nikdo.“

„Já?“ kroutil hlavou první muž agentury RiRo.

„Máme tě snad prosit?“

„Proč si myslíš, že zrovna já?“ škaredil se Rosák. „Bez vysoké školy? Nemám potřebnou kvalifikaci, vážený pane doktore.“

„Jak to říkával náš tříd'as? Vzdělanec si vystačí s maturitou. A když uvážím, jak jsi to po celou dobu od maturity vedl, jsem si jistý, že nikdo z nás není pro praktický život kvalifikovanější než ty.“

„Kecálisto...“

„Zaměstnání i ženské jsi střídal jako na běžícím pásu. Jen co pamatuju, tak jsi pracoval v autobazaru, ve spořitelně, na bytovém referátu, pak v bance, na nádraží, v hotelu, na městské hvězdárně a kdoví kde ještě. A pokud vím, všude jsi měl úspěch. Stal jsi se živoucí legendou, Ríšo.“

„Že ti huba neupadne.“

„Onehdy v hotelu Slávia,“ vzpomínal Kaiser, „dával starý Šenk k lepšímu, kolik paniček tam stihl před lety za jedinou noc obšťastnit jistý pan Richard z recepce.“

„Když si chceš mermomocí utahovat, buď tak laskav a vyber si někoho jiného.“ Rosák se už viditelně naštvál. „Jak snad víš, už dávno v žádné recepci nedělám. Ostatně – když jste se teď potřebovali na poslední chvíli zašít někam, kde vás nikdo neuslyší, byl vám na sehnání salonku starý recepční dobrý.“

„Tak už dost,“ zasáhl zvýšeným hlasem Žáček. „Když se budeme pořád jenom popichovat jako pubertáci, nevymyslíme vůbec nic.“

„No a co napadlo tebe, Slávku?“ zaútočil Rosák.

„Nebylo to zatím slavné,“ přiznal Žáček, „ale nedivte se.“

Nemám za sebou vaše profesní anabáze, tudíž nemám ani vaše užitečné vědomosti, tím méně vaše známosti. Vystudoval jsem kantořinu, od začátku jsem jenom učil. Před lety jsem ve volných chvílích akorát trochu maloval. Kromě vás a několika kolegů kantorů se vlastně s nikým nestýkám. Odmalička žiju v Hradišti, a protože je hradecká univerzita doslova za humny, tak jsem stejně jako Leoš i já na vejšku denně dojížděl. Pak jsem podobně jako on nastoupil do svého prvního a zatím jediného zaměstnání. Neplánované těhotenství stejně staré kolegyně učinilo konec všem nadějím. Zakotvil jsem v zatuchlé noře sborovny na židli vedle Marie.“

„Copak tvoje Marie, s ní to máš na doživotí,“ mrkal Herold. „A počítám, že pod trestem rozčtvrcení. Připadá mi horší než islámští fundamentalisté. Takže ač srab, zasloužíš svatozář. Tolik roků v jedné sborovně s vlastní ženou, která je navíc matikářka... Ale zase máš hezkýho kluka.“

„Pěkný Bobík možná je, ale taky je děsný stydlín. Na to, že mu už bylo osmnáct, je to přímo horor. Na žádnou holku snad ještě ani pořádně nepromluvil,“ povzdechl si Žáček.

„Nediv se. Bude po tatínkovi,“ ušklíbl se Rosák.

„K v—věci,“ houkl viditelně už zase nervózní Bek.

„Je to bída, kluci,“ dýchl si Kaiser na zlaté doktorské brejličky a začal je horlivě čistit. „Pánské kluby na způsob anglických se v Čechách nikdy nenosily. Klub jen pro pány, to tady každému zavání čtyřprocentní menšinou. A hlavně – ten náš spolek by nemohl být žádná zašívárna, kde džentlmeni srkají whisky, čtou Timesy a vzpomínají na léta strávená v koloniích. My se musíme něčemu zajímavému *věnovat*. A musí to být věc, která by i pro tu nejpodezíravější mysl byla na hony vzdálena jakémukoliv podezření.“

„Jak už to tady řekl Ládin. Musí to být morálně neprůstředné,“ přikývl Rosák. „Solidnost z toho musí čpět do okruhu sta kilometrů. A to je setsakra problém.“

„No a co takhle nějaký p—prima sport?“ vyhrkl Pepa Bek.

Ostatní se podívali napřed na mistra tvrdých pěstí, pak na sebe a rozesmáli se.

„Sport?“ slitoval se nad ním nakonec Herold. „Ty ještě možná, ale koukni se přece na nás!“

„Třeba g—golf,“ nedal se boxer ve výslužbě.

Asistent poslance potřásl hlavou: „Ujasni si to. Potřebujeme někde společensky exhibovat, nebo chceme zůstat pěkně ve stínu?“

„Samozřejmě to druhé.“

„A byli jste někdo někdy na golfu? Já tam musel jednou s Burdychem a stačilo mi to,“ povzdechl si Herold. „Řeknu vám, že je to leda pro blbce, kteří se chtějí ukazovat. A to náradí co stojí peněz! Byla to hrůza přežít všechny ty společenské pindy a k tomu se jako debil celé hodiny pinožit. Napřed odpalovat do lesa, do vody a pánubohu do oken. A když se konečně zadařilo dostat se na ten zatracenej *green*, tak ty blbé balonky zase šťouchat do ještě blbějších jamek... To může bavit jenom hodně slabomyslné jedince.“

„Nebo ty, kteří musí z principu dělat něco, co je běžnému ptactvu málo dostupné,“ poznamenal Rosák.

„Protože v Hradišti už golfový klub funguje, nemá smysl to rozebírat,“ mávl rukou Kaiser, jako by odháněl mouchy.

Herold živě přikývl: „Právě tam jsem s Burdychem byl. Za hodinu mě ze všech těch trapných vejtahů bolela hlava. Všichni měli permanentní potřebu se ujišťovat, kam to dotáhli... A golf jako takový je šílená nuda. Burdych mi vyprávěl, že jediné vzrůšo s golfisty zažil loni, když na ně přímo na hřišti uspořádaly hon děvy z Trinidadu.“

„Do Hradiště zavítaly dívky z ostrova Trinidad?“ pootevřel ústa Rosák.

„To tak ještě... Nejsou dívky jako dívky a není Trinidad jako Trinidad. Byly to fuchtly z toho luxusního bordelu v Hradci. Copak z novin neznáš inzerát *Čekám na tebe v Trinidadu?*“

„Příslušníci rychlokvašené buržoazie jistě poletuchy nejvyšší cenové kategorie ocenili.“

„Což o to. Poprvé fičela družba až do rána. Dvojice setrvaly v šatnách, klubovnách i kuchyňkách v rozhovorech, kte-

rě jistě zajímaly obě strany. Druhý nájezd divoženek ale skončil, sotva začal. Anonym sezval do klubu všechny manželky, zněl pláč a skřípění zubů a bylo po družbě.“

„V tom blbém Hradišti se vždycky všechno provalí,“ hořekoval Bek, nečekaně solidární se zazobanci, kterým by jinak nepřišel na jméno.

„Za průšvih si obvykle může hříšník sám,“ prohlásil Žáček tvrdě. „Není nad zásady, které známe ze špionážních románů. Postarat se za prvé o perfektní utajení, za druhé o perfektní krytí.“

„Jaképak utajení a k–krytí v tak z–zatraceně malém m–městě?“ obracel oči k nebi Bek.

„A co byste říkali tomu, kdybychom začali hrát bridž?“ napadlo Rosáka. „Neoveksláci balancují na pomezí gramotnosti, tudíž by nám konkurovat nemohli, i kdyby chtěli. Tchán říká, že blb se bridž nikdy hrát nenaučí. Bylo by to tedy bez rizika. Chytrých v Hradišti určitě moc není a i kdyby... Znáte někoho, kdo touží po něčem, co vyžaduje úsilí? Naši dobří rodáci se nic složitějšího učit nebudou. Až na výjimky jsou líní jako vši.“

„Prý je ta hra ale moc těžká,“ strachoval se hned Bek.

„Když to zvládli jiní... Tchán v Hamburku mě sice varoval, že je to jediná karetní hra s nároky na bednu, ale hned mi nabízel kila příruček. I pro úplné začátečníky. Inge by nám mohla něco z toho přeložit. A – mezi námi – nikdo by přece nechtěl, abychom byli hned bridžovými šampiony. Stačilo by začít. Kdo začne hrát bridž v Hradišti, bude pro mnohé opravdová osobnost. Přinejmenším v očích slepic, které hltají telenovely.“

„Nepřeháněj. Ukaž mi tady jedinou slepici, která ví něco o bridži.“

„Právě proto. Elegantně bychom předvedli, že jsme jiní než pupkáči, které zajímá akorát fotbal a pivo. Bridž by sem přinesl závan velkého světa. My bychom měli bridž, skalní karbaníci jako dřív lízaný mariášek Na Růžku a ti sváteční by si doma zase vystačili s žolíky a kanastou.“

Kaiser rozvážně přikývl: „Slovo bridž skutečně zní vznešeně, cizokrajně a nejspíš to bude opravdu hra, která vyžaduje důvtip.“

„Šlíte?“ chytal se za hlavu Žáček. „Vznešeně to možná zní vám. Jsou to ale pořád jenom karty a my pořád žijeme v Čechách. Tady karty odjakživa zavánějí hospodou. My se musíme od všech hospodských zábav distancovat. Vždyť jste to říkali sami. Naše hobby musí být čisté a ušlechtilé.“

„A co takhle třeba lidová píseň? Mám na mysli sborový zpěv.“ Kaiser se postavil a zeširoka se rozkročil. „*Ééj – od Buchlovááá větr věje,*“ zanotoval bohatýrským basem evergreen slováckého folklóru. „Ještě mi docela jde i *Sedí sokol na javori,*“ dodal pak skromně.

„Na to taky zapomeň... Kromě tebe tady mám hudební sluch jenom já,“ hlesl pochmurně Bek.

„Už to mám!“ zavyl radostně Rosák. „Ochotnické divadlo!“

„Nápad na divadlo jsem zavrhl hned v zárodku,“ zmrazil jeho nadšení Žáček. „Pokud tedy chceme mít doma klid.“

„Přeháníš...“

„Ani ne. Mám totiž v Hradci u divadla sestřenici,“ trval na svém profesor češtiny a výtvarné výchovy. „Úplně mi stačí, co o ní Marie doma roztrušuje.“

„A co jako?“ nechápal reklamní manažer.

„Velmi kulantně bych řekl, že už sám pojem divadlo vdaným ženám navozuje velmi nežádoucí asociace.“

„Nežádoucí co?“ natahoval uši Bek.

„Asociace, Mlátičko. Což znamená souvislosti.“

„Vole...“

„Co si myslí tvoje Marie, je její věc. Já si naopak myslím, že takové malé komorní divadlo by za úvahu stálo,“ nedal se Rosák.

Ale Žáček jen vrtěl hlavou: „Ríšo, rozum do hrsti. S divadlem by vyvstaly obrovské problémy. To bychom nestáli.“

„Kdybys nekecal. Jaké problémy?“

„K provozování divadla je kupříkladu zapotřebí žen.“

„No a? Bojíš se, že bychom tu a tam nezvládli nějaké výběrové řízení?“

„Už tě vidím... Víš, jak by to nakonec dopadlo? Hrály by s námi naše polovičky!“

„Tak to tedy raději výběrové řízení oželím,“ vzdychl Rosák.

„Museli bychom je přesvědčit, že budeme jako za časů Shakespearových hrát i všechny ženské role,“ uculoval se Žáček.

„To je škoda, že to nebude divadlo... Miloval jsem je už jako školák. Naši mě i se ségrou v neděli odpoledne vodívali do závodního klubu Agrostroje. Občas jsme směli i do zákulisí. Bylo to prima. Ta vůně kulis, prachu a šminek...,“ zasníl se Herold.

„Tvoje vzpomínky z dětství tě šlechtí, ale nesmí ti zatemnit mozek. Nevypadalo by poněkud podezřele, kdyby vůni nějakých kulis a šminek kromě tebe jen tak ze dne na den propadli další čtyři chlapi?“ mračil se Rosák.

„To je fakt. Kupříkladu o mně každý z mého okolí ví, že jsem do divadla v životě nepáchl,“ přiznal se Bek.

„Akorát jsi, pokud vím, chodil za jednou kočkou do divadelní ubytovny,“ připomenul mu Herold starý hříšek.

„Co ty o tom asi tak můžeš vědět?“ naježil se Bek.

Žáček je přerušil: „Nechte těch pitomin... I kdybychom komedii, jak jsme jako jeden muž podlehl šarmu bohyně Thálie, sehráli na jedničku, říkám ne. Potenciální rizika vysoko převažují nad potenciálními zisky. A nešlo by jenom o naše ženy. I kdyby to nějakým zázrakem skously, vyvstaly by problémy s místními ochotníky.“

„Prosím tě... Vždyť jsou to stařečci nad hrobem.“

„Právě proto, že je jich pořád míň. Hned by se nás pokoušeli lanařit. Onehdy v novinách dělali přímo trapný nábor.“

„Nemusíme přece dělat klasické divadlo. Co třeba umělecký přednes?“ nadhodil Kaiser. „To se na scéně provozuje a přitom to vlastně ani divadlo není. A dá se v nejhorším dělat jen s mužskými hlasy.“

„Je to pořád jen jistá forma divadla. Na pódiu jsou účin-

kující a v sále diváci... Kategoricky nedoporučuju ani recitaci,“ vrtěl hlavou Žáček. „Vdané ženy mají o divadle vyhraněnou představu. Určitě znáte pondělní herecké medailony v televizi. Měli byste vidět, jak je Marie pokaždé zasvěceně komentuje. Ví přesně, kolikrát se kdo rozvedl, s kým právě žije... Ta by mi dala recitaci!“

„Nebud' posera, Slávku. Ta tvoje by vyváděla, i kdyby ses dal k Armádě spásy,“ zaryl si Bek.

„Každopádně vím svoje. Když jsem chtěl jednou zajít pozdravit po představení vlastní sestřenici, Marie ječela, že se z těch orgií už nemusím vracet,“ nedal se zviklat Žáček.

„Na každém šprochu pravdy trochu,“ zadumal se Bek. „Když jsem poprvé vyhrál mistrovství republiky, pozvala mě kámoška na hereckou ubytovnu na mejdan. A řeknu vám, že to skončilo jako hodně drsnej skupináč.“

„Mlátička je už zase mimo mísu a my ostatní sice meleme ostošest, ale akorát mlátíme prázdnou slámu,“ povzdechl si Kaiser. „Pojďme na to jinak. Vezmeme si třeba tebe, Slávku. Kdybys mohl něco dělat jen tak pro zábavu, co by to bylo?“

Žáček se zamyslel: „Asi bych zase zkusil trochu malovat... Kdysi mi to docela šlo. Ale pak jsem se oženil, narodil se kluk a najednou jsem měl málo času... A taky barvy, štětce, plátno i všechno ostatní stálo majlant.“

„Malovat? Tak to tedy já osobně okamžitě vzdávám,“ svěsil hlavu Kaiser.

Rosák vrtěl hlavou: „Karty ne, malování ne, zpěv ne, divadlo ne, sport ne... Tak co nám, hergot, zbývá? Politika? To by pak byla Ládinova parketa.“

„Vidíš,“ ožil Bek. „Třeba bychom mohli založit nějakou stranu nebo hnutí.“

„Ani nevíš, jakou jsi právě řekl kolosální pitomost,“ vyskočil Herold. „Nejen novináři, už pomalu každý by chtěl o lidech od politiky vědět úplně všechno. Se stranou nebo hnutím bychom byli teprve všem na očích. Na to se musí jinak.“

„Ale himlhergot jak?“

Hlučeli jeden přes druhého, ale v souladu se slovy dokto-

ra Kaisra pořád zpracovávali jen tu příslovečnou prázdnou slámu. A pak najednou jeden po druhém umlkali a jejich pohledy se upnuly na jediného z přítomných, který už dlouho mlčel.

Profesor češtiny a výtvarky nejenže hodnou chvíli nemluvil a nepil, dokonce působil dojmem, že ani nevnímá. Pořád jen upřeně zíral někam do vzdáleného bodu nad hlavami svých společníků... Pak najednou – pořád s nepřítomným výrazem ve tváři – pomalu zvedl ruku.

„Prófa je v transu,“ pochechtávali se ostatní.

Herold mávl rukou s roztaženými prsty Žáčkovi těsně před obličejem a spokojeně přikývl, když se žádné reakce nedočkal.

„To by byla fotka roku: *Pedagog sladce sní o kráskách z maturitní třídy.*“

Vtom sebou Žáček prudce trhl. Vypadal zmateně, jako člověk, který se probudí v neznámém prostředí... Proč na mě všichni tak hledí, proč se pošťuchují?

„Éé... hmm...“

Pokusil se rychle promluvit, ale jenom nesrozumitelně zachroptěl. Jak jim mám honem povědět, že to, co mě napadlo, vypadá slibně? Že jsem něco vymyslel, zatímco oni se prozatím zmohli jenom na prázdné tlachání a pitomoučké fórky?

Konečně sípavě procedil: „Nevím jistě, ale... možná to mám.“

„Co máš?“ viseli mu na rtech.

„Vzpomínáte si na našeho tříd'ase, jak říkával, že velké věci jsou jednoduché? Asi tomu nakonec sám uvěřím. Co byste řekli na to...“ a Žáček se rozhovořil.

Ačkoliv mluvil dlouho, nikdo ho nepřerušoval. Ale když definitivně padl hlasem za poslední větou, propukla v salonku C hotová bouře nesouhlasu.

Okamžitě vyskočil a začal svůj nápad vášnivě obhajovat: „Uznávám, že je to na první pohled pitomé. Ale co není? Uvažujte! Možná právě díky tomu to může vyjít na jedničku.“

„Za blbce nikomu nebudu,“ lapal po dechu rozčilený Bek.

Žáček ale trval na tom, aby o jeho návrhu hlasovali. Vysmáli se mu. Znovu jim všechno trpělivě vysvětlil. Napřed si

na čelo t'ukali všichni čtyři, pak ale jako první zaváhal Kaiser a připustil, že by to „v nejhorším možná snad i šlo“.

Tak zase diskutovali. Ze všech stran přšely nové otázky a připomínky... Trvalo dlouho, než pět do chrapotu vymluvených bývalých spolužáků rezignovalo na výměnu názorů a začalo se starat, čím svlaží vyschlá hrdla. Vlastně k tomu došlo až ve chvíli, kdy Rosák úspěšně napodobil charakteristické mečení hlavy státu a prohlásil, že Žáčkův nápad je „hluboké, ale opravdu hluboké nedorozumění“, že mu „připadá falešný a prázdný“, nicméně „když už jsme tady, chce to kvalitní, ale opravdu kvalitní šampus“.

Na rozdíl od Žáčka sklidil upřímný potlesk. Obsah dvou prvních lahví drahých francouzských bublinek zmizel, jako by se vypařil. Číšník musel přijít ještě několikrát... A se stoupající hladinou alkoholu v krvi se začaly rozpouštět i mnohé chmury a pochybnosti. Staletá zkušenost spolehlivě zafungovala i v salonku C... Všemu, co člověku připadá absurdní, propůjčí věrohodnost opar *spiritus vini*... Spolužáci si začali s Žáčkovým nápadem pomalounku pohrávat, až ho vlastně vzali na milost. Najednou už i negativista Bek zasvěceně skloňoval mnohoslibně znějící název *Klub přátel krásného slova*.

Pro založení Klubu přátel coby „neziskového zájmového sdružení“ zvedli nakonec ruku všichni. A nejen to. Jeho prvním předsedou zvolili – jak jinak – Vítězslava Žáčka. Tlupa reaguje pořád na jedno kopyto. Kdykoli zmizí pochyby, zvedne se jako na povel vlna euforie... I pět našich džentlmenů se začalo z plánovaného společného podniku radovat přímo bohatýrsky. Salonek C brzy připomínal separé carských důstojníků. Jen ty černooké báryšně jim chyběly...

„Na zdraví... Díky za důvěru... Toto je veliký, přímo historický okamžik, kluci a pánové... Teď to roztočíme, to vám slibuju... Ne ti chlápci v televizi, ale my budeme mít své dny!“ ujišťoval je Žáček.

„Hurááá!“ přidávali se jeden po druhém.

Žáček si přit'ukával na všechny strany a opakoval málem dojatě: „Na nás... na náš klub a na nás...“

Bek trumfl i uznávaného imitátora Rosáka, když se začal pitvořit hlasem někdejšího slavného pokořitele kanálu La Manche: „Kluci, *já su takové šťastné!!!*“

Doktor Kaiser zase do cinkotu číší plných importovaných bublinek mocným hlasem provolával: „Ať žije Ká-Pé-Ká-Es!“

„KPKS mi zní trochu jako zkratka politické strany,“ zarazil se najednou háky a direkty opracovaný Pepa Bek.

„Ale jdi, Pepo. Nějak si říkat musíme. A *Klub přátel krásného slova* mi zní pěkně,“ bránil svůj nápad Žáček.

„Ještě že tomu neříkáme KPPS,“ ušklíbl se Rosák.

„A to jako proč?“ zajímalo Herolda.

„KPPS jsme před lety měli ve Slávii. *Kroužek příznivců přerušované soulože.*“

„Ale fuj.“

„No co? Antikoncepce nebyvala na takové výši jako je teď.“

„Doufejme, že si na tu tvoji recesi už nikdo nepamatuje. Klub přátel krásného slova nesmí být nikomu pro legraci. Se sprostěrníčkami a dvojsmysly je konec. Tedy pokud opravdu chceme, aby nám to klapalo,“ pokáral Rosáka Kaiser.

„Nemůžu za to, že na rozdíl od tebe jsem veselý člověk,“ bránil se Rosák. Jeho euforie začala pohasínat.

„Nejde o to, co jsi ty nebo já,“ namítl Kaiser. „Od tohoto okamžiku budeme všude za slušňáky. V zájmu prevence průšvihů. I kdyby se někdy někde něco provalilo, musíme mít takovou pověst, abychom mohli vždycky všechno šmahem odmítnout jako hloupé pomluvy.“

„Aby se hned neozval chytřej pan doktor,“ zlehčoval lékařova slova Rosák.

„Ozývám se jen proto, abychom si to nepokazili hned ze začátku.“

„Leoš má pravdu,“ souhlasil i novopečený předseda Žáček. „Musíme být na úrovni. Doma i na veřejnosti.“

„Hlavně doma,“ přikyvoval Kaiser. „Přinejmenším v očích manželek se musíme stát něčím jako místní duchovní elitou.“

„Tak toho se teda dost bojím,“ vystřízlivěl z nadšení i Bek.
„Mám strach, že to pokazím.“

„Nic nepokazíš. Nevyšiluj,“ uklidňoval přítele Žáček.
„Všechno zvládneme. To slibuju tobě i všem ostatním. Koukni, Pepo. Na začátku vám to moc reálné nepřipadalo, ale nakonec jste můj návrh na založení klubu přijali. Vážím si toho. Pak jste si mě dokonce zvolili do čela. Toho si pochopitelně vážím ještě víc. Zním svoje povinnosti, postarám se, aby klub splnil vaše očekávání. Pokud je Ríša schopen zajistit ekonomickou základnu – a on tvrdí, že je – já vám můžu slíbit, že po organizační stránce to pojede jako po másle.“

„Copak tobě je hej. Ty přece tu zatracenou literaturu učíš. Ale co třeba já?“ staral se Bek.

Novopečený předseda literárního klubu se ale s převahou usmíval a pochybnosti rozptyloval hlasem plným optimismu a неотřesitelné důvěry ve vlastní síly: „Na literaturu se vykašli. Všechno, co potřebuješ vědět, dostaneš písemně. Zítra nebo pozítří to všem rozešlu.“

„Na papíře? Ztratil jsi rozum?“

„Neboj. Bude tam v kostce jenom to, o čem jsme před chvílí mluvili.“

„Sám jsi říkal, že nemáme nikdy nic dávat na papír. Tak jak je to vlastně?“ ozval se Herold, který měl ze Žáčkova projektu najednou zase trochu obavy.

„Máš pravdu, ale na druhé straně si potřebujeme osvojit několik základních pravidel. Jak jinak chceš zajistit, aby v určitých případech všichni jednali stejně?“

„Všichni mají jednat stejně? Copak jsme na vojně?“ prskal Bek. „Představoval jsem si to spíš jako klub Rychlých šípů.“

„I Rychlé šípy měly klubovní zákon. Potřebujeme ho taky. Třeba proto, aby nás nic nezaskočilo. Uvedu příklad. Každý z nás si musí bezpodmínečně nacvičit pár vět, kterými kdykoliv a komukoliv objasní, co je náš klub zač, proč jsme ho založili a čemu se v něm věnujeme. A obdobně bude užitečné, když v bodech shrnu všechno, čeho se musíme vyvarovat.“

„Pitomé stanovy jako kdysi ve Svazu mládeže? Dej mi svátek,“ mávl rukou odmítavě Bek.

„Žádné pitomé stanovy. Akorát sepíšu, přes co nejede vlak. Jak si to tak v duchu sumíruju, počítám, že toho nebude víc než deset bodů.“

„Takže žádné stanovy, ale přímo desatero příkázání?“ se-
pjál ruce Bek.

„Přesně tak, bratře,“ přežehnal ho Žáček křížem hodným kardinála.

„Jenom bacha na totalitní praktiky. Pravidla, přes která nejede vlak, mluvit máme všichni stejně, to se mi moc nelíbí...“
Opozičník Herold hledal mouchy.

„Že se blbne v parlamentu, to víme všichni. Ale že mozky měknou i pomocnému personálu ve sněmovních kuloárech, to jsem věru netušil,“ naštvál se už Žáček. „Ta pravidla budeme mít především proto, aby nikdo – ani ty – neměl průser dřív, než se naděje!“

„A co to naše – jak jsi to před chvílí nazval – individuální literární zaměření? Čím víc o tom začínám přemýšlet, tím míň se mi to zdá reálné,“ zapochyboval pro změnu Kaiser.

„Klid, Leoši, dočkej času. Budeme postupovat krok za krokem. Nic se nesmí uspěchat. Do týdne ode mne každý z vás obdrží „Desatero“. A pak s vámi se všemi postupně proberu i literární témata, na kterých budeme všichni pracovat.“

„Pracovat?“ V hlasech, které vyšly ze čtyř hrdel, zaznělo upřímné zděšení.

„Výhledově...“, mírnil kamarády Žáček.

„Slávku, ty ses doopravdy zbláznil,“ hučelo ze všech stran.

„Ale vždyť jsme si to už vysvětlili.“ A Žáček znovu trpělivě zopakoval, co jim povídal už před hodnou chvílí.

Kaiser ale pořád kroutil hlavou: „To by ses nám musel nějak věnovat, člověče. A každému zvlášť. Dovedeš si představit, kolik by to chtělo času? A k tomu z tvé strany přímo nadlidské úsilí. A i kdyby, i tak se mi to nezdá... Jak bychom to zvládali? Zbyl by nám vůbec ještě čas na něco jiného?“

Ostatní souhlasně mručeli, zazněly i posměšky.

Žáček je utišil rázným gestem: „Žvaněním se nedostaneme nikam. Neříkám, že to bude snadné. Věřte mi trochu. Nejsem cvok, který si staví vzdušné zámky. Všechno připravím. Až to pochopíte, sami se přesvědčíte, co jde a co ne.“

„Nejsem svíčková bába, věřím jen svým smyslům,“ mračil se Rosák. „Napřed máš silácké řeči, jak to zaválíme jenom tak naoko a najednou slyším, že budeme *fakt* něco sepisovat.“

„Každý z nás se bude muset jednoho dne pochlubit nějakým textem. Ale nebojte se, témata budou vycházet z vašich čtenářských zájmů,“ vysvětloval Žáček. „Co jsi v poslední době četl třeba ty, Ríšo?“

„Kromě novin nic. Vlastně... když nám u moře přšelo, tak jsem ze zoufalství přelouskal takovou blbinu o mimozemšťanech...“ odpovídal nechotně Rosák.

„Sci-fi,“ přikývl spokojeně Žáček. „Ty, Pepo,“ obrátil se na Beka, „si určitě sem tam přečteš něco o sportovcích.“

„Teď už ani ne,“ vrtěl hlavou boxer.

„Tak co tě baví?“ vyzvídal Žáček.

„Židovské anekdoty,“ přiznal se někdejší matador.

„Taky dobré,“ pochvaloval si Žáček. „A Leoš by jistě nic nenamítal proti životopisům slavných doktorů.“

„Když to musí být,“ pokrčil rameny Kaiser.

Žáček se otočil k Heroldovi: „A ty, Ládine? O co se zajímáš kromě ženských?“

„Teď o politiku, když mě to živí...“

„Fajn,“ přikývl Žáček. „A já jsem si nedávno znovu přečetl všechno od Kundery... Okruh čtenářských zájmů je jasný, tudíž je jasné i individuální literární zaměření. Pokusím se to vymyslet tak, aby téma každému sedlo. Vy se tím ale prozatím zabývat nemusíte. Návrh témat vám pošlu jen pro informaci. Až si o tom popovídáme, okamžitě pochopíte, co a jak. Času máme dost, první vlastní texty budeme potřebovat až někdy okolo Vánoc. To v pohodě stihneme, nebojte se. Hlavu vzhůru, kluci!“

„Samá teorie. Přes teorii jsou kabrňáci profesori,“ funěl

nespokojeně Bek, „přes praxi zase my boxeři... Radím ti, aby ses vykašlal na to, co budeme potřebovat o Vánocích a raději nám vysvětlil, jak se budeme přes soboty a neděle uvolňovat z domova.“

„Budeme pořádat víkendové semináře.“

„Cože?“ otevřeli ústa.

„To mi ta moje nesežere,“ vyhrkl Kaiser.

„Vzpamatuj se, Leoši. *Nesežere?* Tak nemluví přítel krásného slova, ale podvodník, který se bojí, že ho prokouknou. Příklad krásného slova má pozitivní myšlenku, a proto řekne něco jako: *Když na to manželku náležitě připravím, určitě nebude proti,*“ zpražil ho Žáček.

„Jak to myslíš – *připravím?*“

„Jeden každý z nás svoji choť s tématem víkendového semináře předem seznámí, čímž navodí přiměřenou atmosféru... Nejlepší to pochopíte, až vám všem zítra nebo pozítří pošlu podklady k prvnímu semináři.“

„Zase papíry? Mám je dát staré podepsat jako fakan žákajdu?“

„*Staré a fakan?* Pepo, mírni se... Čeština má přece nespočet vhodnějších a méně expresivních ekvivalentů – žena, manželka, choť, životní družka, polovička... A pokud jde o podepisování, buď klidný. To nehrozí. Tématem našeho prvního semináře bude život a dílo Milana Kundera, ve světě nejčtenějšího českého spisovatele.“

Reakce kamarádů nebyla nijak nadšená.

„Koho?“ vytřeštil oči jeden.

„Neznám,“ houkl druhý.

Žáček se nedal odradit: „Právě proto musíte mít podklady. Pošlu vám krátký úryvek z jednoho Kunderova románu. Přečtěte si text několikrát dokola, až vám obsah utkví v hlavě. Nebojte se, nemusíte se nic učit zpaměti, stačí, když z úryvku vůbec něco pochopíte. A potom si ve vhodný okamžik o tom se ženou doma pohovoříte. Řeknete jí, že vás Kundera zaujal, rozvedete nějakou z jeho myšlenek... Prostě to, co vám pošlu, trošku svými slovy okecáte. Své ženy znáte, detaily nechám na vás.“

„Panebože, ty jsi pako, prófo! Jestli se doma začnu vykecávat o takových blbostech, Bára mě s tím okamžitě pošle do háje,“ rozčiloval se Bek. „Žádnou tento... atmosféru ne- navodím.“

„Připouštím, že to napoprvé může být poněkud obtížné a že to bude vypadat neobvykle. Ale o to přece půjde. Jednou svého neobvyklého koníčka vlastní ženě představit musíte.“

„Musíme?“

„Jak jinak chcete své zájmy prosadit? Manželky to dřív nebo později vezmou, za to vám ručím. Neztrácejte sebevědomí. Bude to úplně logické. Jste členy trochu zvláštního klubu, tudíž se zajímáte o trochu zvláštní věci. Když to napoprvé nevyjde a některá z manželek se nechytí, nevadí. Zítra je taky den. Musíte to s nimi zkoušet pořád dokola,“ vysvětloval Žáček. „Hlavně klid. A trpělivost. Nakonec i jim dojde, že zájmy máme možná zvláštní, ale že jsou bohulibé a hlavně z jejich pohledu naprosto neškodné.“

„Co když o tom úryvku z románu začne ta moje opravdu diskutovat? Vyslechne si moje pindy, ale bude chtít mít navrch jako vždycky? A co když se začne hádat? Co pak?“ napadlo Kaisra.

„Nevadí. Jakákoliv její reakce bude v principu skvělá a pro naše záměry prospěšná. Chce to především nezpanikařit. I když se tvoje vzácná polovička dostane do varu... zpět – projeví poněkud přemrštěný zájem, zachovej klid.“

„To se ti to řekne...“

„Hergot, tak teda po lopatě! Jak na ni, musíš vědět sám. Pokud se rozječí kvůli každé blbosti, nepřilívej oleje do ohně. Na celého Kunderu se vykašli, i kdyby ti tvrdila úplné kraviny, přikyvuj, dělej, že ti mluví z duše. Hlavně nesmíš mlčet. Mel pořád dokola, co ti slina na jazyk přinese. Na tom, co ženským opravdu povídáš, přece v životě málokdy záleží. Stejně vnímají jenom svoje vlastní dojmy... A tobě půjde – přesně vzato – o dvě věci. Za prvé o to, abys manželku uklidnil, a za druhé, aby ses jí předvedl jako v podstatě neškodný pitomec.“

„A co když se některá z nich v tom zatraceném Kunderovi doopravdy vyzná?“

Žáček se usmál: „Nestraš. Pravděpodobnost něčeho takového je téměř nulová. Všichni jste mi přece přísahali, že žádná z vašich manželek četbě neholduje.“

„Ta moje si ale u stánku někdy kupuje harlekýnky,“ znejistěl zase Bek.

„Holky, co čtou harlekýnky, vědí o Kunderovi kulový.“

„Celé mi to připadá zbytečně komplikované,“ namítl Herold. „K čemu výňatek z románu nějakého Kundery? Dáme si něco známějšího a lehčího, třeba úryvek z povinné školní četby. Proč nám nutíš Kunderu?“

„Protože musíme kopat první ligu. Zatímco z *Babičky* nebo *Psohlavců* by měly naše polovičky leda srandu, před Kunderou sednou na zadek. To je přece *pan* spisovatel. A pokud jde o školní četbu, na gymnázium se dnes už doporučuje i Kundera.“

„Ale když my o něm nic nevíme.“

„Stačí vědět, že sice žije v Paříži, ale pochází z Brna. Právě tam se totiž přes příští sobotu koná beseda o jeho životě a díle. Kromě známého literárního kritika na ní vystoupí i Kunderův přítel z mládí. Přečtete si to v místní drbně... Když doma zaválíte, v pohodě do Brna vyrazíme na celý víkend.“

„A co pak tam, proboha?“

„Co by... Normální program KPKS – beseda, vycházka po spisovatelových stopách a tak... Ručím za to, že ani jeden nebudete litovat.“

„Počkej, počkej...“

„Jak si to celé vlastně představuješ?“

„Klid,“ zarazil jejich dotazy. „Podrobnosti se dovíte na příští schůzce.“

„Bylo by jistě fajn zmizet na celý víkend, ale i kdybys mi slova toho Brňáka z Paříže vyryl do mramoru, mně to nepomůže. Bára se mnou nikdy moc nediskutuje a sotva s tím začne kvůli nějakému Kunderovi.“

„Musíš se o to pokusit,“ trval na svém Žáček.

„I kdybych to nějak s pomocí boží okecal a Bára mě na ten seminář pustila, stejně z klubu dřív nebo později vypadnu. V životě nic kloudného nenapíšu.“ Správce stadionu už zase propadal trudnomyslnosti.

„Kdo se bojí, nesmí do lesa, naopak odvážnému štěstí přeje, Pepo. Pokud vím, v ringu ses nebál nikdy. Slibuju ti, že budeš první, s kým začnu. A dám krk na to, že ani ty, ani nikdo jiný z našeho klubu nevypadne.“

„Ty si nějak věříš,“ vrtěl hlavou pořád ještě málo přesvědčený Bek.

„Bez sebedůvěry to nejde. I když něčím nejsme, pokud v to začínáme věřit, už tím tak trochu začínáme i být.“

„Slávku, to je na mě moc. Já to asi vzdám...“

„Zavři už klapačku, Mlátičko! V týdnu za tebou zaskočí na stadion, někde poblíž dáme jedno dvě pívka a probereme to.“

„Nejlíp ve středu. Žena jede k sestře, haranty bere s sebou, budu celý den sám.“

„Hned po vyučování se u tebe zastavím.“

„Tak se na to už pro dnešek vykašlete, vy dva. Slavíme, ne?“ Už zase rozjařený Rosák strčil hlavu mezi Beka a Žáčka a oba objal kolem ramen. „Pojďte si se mnou ještě jednou přituknout.“

„Na co?“ zašklebil se Bek.

„Na to, ať nám to píše až do stovky!“ oplatil mu úšklebek Rosák.

Na přeplněném parkovišti před novým supermarketem, největším to obchodem, jímž se kdy pyšnilo město Hradiště, se od volantu favoritu s viditelně prorezavělou karoserií s jistým úsilím vysoukala velká silná žena.

Několik kolemjdoucích mužů na ní ulpělo pohledem. Však taky bylo na co koukat, alespoň co do kvantity. Nikdo by nemohl říci, že je tlustá nebo nehezká. I expert přes ženskou krásu by asi opatrně konstatoval, že je na horní hranici typu v Čechách označovaného jako krev a mlíko. Její zdravě načervenalý obličej měl pravidelné, příjemné rysy, a i postava vykazovala ženské tvary, i když toho všeho bylo trošinku víc.

Ze zadních dveří ženiny ojetiny vystoupily tři děti – hubená dvanáctiletá dívenka a podstatně lépe živená dvojčata – žáčci druhé nebo třetí třídy.

K dívce se okamžitě přitočil její vrstevník, stejně hubený chlapec v brýlích. Na sousedním stání do této chvíle s otráveným výrazem ve tváři pomáhal matce přenášet horu nákupů z vozíku do kufru korábu s modrobílou šachovnicí na kapotě.

„Ahoj,“ usmál se kluk z nablýskaného BMW.

„Ahoj,“ opětovala úsměv dívka ze staré škodovky.

„Tomy, kam zas ty létyš? *Komm her*, pocém přsece,“ zvedla oči chlapcova matka.

Když však paní Ingeborg Rosáková – neboť ona byla tou německo-česky hovořící matkou – seznala, že jí synek bezdůvodně nezmizel, ale že jen odskočil pozdravit Barborku Bekovou, spolužačku a nadto dcerku jednoho z nejlepších přátel svého otce, dala v pihovatém obličejí jaksepatří vyniknout svému předkusu.

„Tópry ten! Pany Bekóva, jak vy poršád máte? Vypadáte oukej.“

„Dobrej den... Tak oukej? Ještě že si to myslí aspoň někdo,“ povzdechla si Barbora Beková starší. Zhodnotila kon-

trast lesku metalízy bouráku paní Rosákové s rezavými ost-
růvky na karoserii svého auta a povzdechla si podruhé.

„Copak?“

„To víte, paní Rosáková. Tři děcka dají jednomu zabrat.“

„A chlapi sou *immerwährend* nekde zášity, že?“ zachi-
chotala se Němka. „Chlávně téd' s tým jejich literárny klub,
nezdá se vám?“

„Nevím, jak váš, ale ten můj se bude asi do smrti chovat
jako puberták,“ nebrala si servítky bývalá mistryně ve vrhu
kouli.

„Muj taky lepší nény a nebude,“ smála se Rosáková.

„Chlávně strávi, šikáte tady v Česku, né?“

„Vy si určitě nemůžete na toho svého stěžovat, paní Ro-
sáková. Úspěšnej podnikatel, vám je hej... Občas si říkám, že
bych měla dát na modlení, aby se Pepa pořád držel kamarádů,
jako je váš manžel. Aby stejně jako on neutrácel po hospodách,
neběhal za děvkama nebo, chraň nás pánbůh, nedělal oboje,
jako někteří... Ale jinak, to víte, našinec obrací pomalu kaž-
dou korunu.“

„A váš muž byl dýcky tak nejak přes ten literatúr?“ sto-
čila Rosáková rázně kormidlo konverzace.

Občanka Spolkové republiky Německo nesnášela věčné
české nářky. Na co si všichni stěžujou? V Německu o loňských
Vánocích usměvaví lidé obraceli každé euro a tady naštvání,
skuhrající Češi utráceli jako zběsilí.

„Pepa a literatura? Co vás vede,“ málem vyprskla Beko-
vá. „Co jsme spolu, čte akorát noviny a i v nich jenom spor-
tovní stránku a televizní program. Málem jsem sedla na zadek,
když mi onehdy začal celej nadšenej líčit, jak si založili ten
svůj klub. Přátelé krásného slova, to mě podržte!“

„Also proč on je v tom jejich klúb?“

„Tvrdí, že za svobodna byl do knížek blázen. A na gym-
názium prej dokonce sám smolil básničky. To tedy musely bejt
sprost'árny! I když jeden neví... Pepa tam nedokončil ani třetí
ročník, takže byl nejspíš ještě nezkaženej. Akorát mi vrtá hla-
vou, kde bral čas na básničky, když propadal ze tří předmětů.“

„Mošná propadal, še on tak moc ty básnyčky *geschrieben hat* ... teda písal. To muj Richard zas prej teď zkouší tákofi nejaký vymyšlený pófidačky... jako o UFO, o ty séleny můžičky, zkrátka jak se ršíká *science-fiction*. Ale ukázat mi to nechce, ani zábocha né.“

„Prej nám chlapi někdy po Vánocích udělají večírek – jako všem manželkám – a tam teprve prý se všichni pochlubí, co zrovna píšou,“ uplatnila čerstvé informace od manžela Beková.

„A fite vůbec, kdo všechno tam chodý do ten klub?“

„Najednou začali psát všici, co spolu doposavád' chodívali tak akorát na pivo,“ ušklíbla se Beková.

Dobře vychovaná Němka ale keltsko-slovanské zlehčování ignorovala: „Ty stejný, co chodyvají spolu na pífo? Tak to teda ale vůbec neny špatný *Gesellschaft*... spólek. Myslím ten *Herr Doktor* Kaiser, to je móc fajn člověk. A pán Herold, co delá pro nejaký partaj v parlament bude němlich to samý, ne? No a *Herr Professor* Šaček, tocho snám. Je *sehr charmant a intelligent dazu*. A od minuty by mohl chrát v Hollywood.“

„Pan Žáček je fajn, ale pořád se tak nějak smutně usmívá,“ konstatovala Beková. „Ta jeho bude pěkná semetrika.“

„*Frau* Šaček je móšna tróšku moc *pünktlich*, ale je takový právy šenská-manažer ot ródyny. A ten jejich chlapec, Bobík mu ršíkají, to je velký fešák. *Wirklich*... Tákovej krásnej klúk po tátynek, ale prej stydlavej, ršíká naše Suzi,“ uplatnila Ingeborg Rosáková informaci získanou od dcery svého muže.

„Zuzanka je taky moc hezká holka,“ pochválila jí Beková nevlastní dceru.

Nit hovoru obou dam náhle přetrhl pronikavý jekot. Vlastně zcela přehlušil i běžnou zvukovou kulisu parkoviště.

„Mami, David mě bije!“

„Davide!!!“ zaječela i Beková jako siréna.

Jedno z dvojčat to však zjevně nezaznamenalo a po vzoru otce boxera dál soustavně opracovávalo bratrovu bradu i nos, zatímco sestra bez ohledu na nářek bitého sourozence okázale zírala na druhou stranu. Dávala spolužáku Tomáši Ro-

sákovi jasně najevo, že hloupá mrňata ji nezajímají, že se cele věnuje jen konverzaci s ním.

„Necháte toho?!“ zařvala matka z posledních sil.

David konečně na okamžik exekuci přerušil, čehož okamžitě využil Martin. Plivl bratrovi na bundu a prchl za sousední řadu aut. David okamžitě vyrazil za ním.

Barbora Beková starší s výrazem štvance bezmocně pokrčila rameny: „Vidíte to, paní Rosáková? Když se zázrakem nezabijou navzájem, tak vletí pod nějaké auto.“

„Rači utýkejte sá nym. Ja músim s Tomy táky *nach Hause*. Tak nashledanou. Tomy, *komm!*“

Než Beková rozjívěné ratolesti dokopala k vozíkům a posléze i do rozlehlých prostor supermarketu, Rosáková se synem Tomášem už v obřím stříbrném autáku dávno vystřelila z parkoviště, bleskovou myškou předjela autobus a najela na takzvaný vnitřní dopravní okruh města Hradiště. Zasmála se, když ve zpětném zrcátku zahlédla vyděšenou tvář řidiče autobusu. Milovala řízení auta.

„*Guck mal!* Podývala sem, Tomy, co to autýčko umí!“

Luxusní vůz se ke křižovatce, za níž Rosákovi bydleli, řítit po naštěstí poloprázdné hlavní městské komunikaci rychlostí vysoko překračující rychlost povolenou. Zhýčkaná německými dálnicemi bez rychlostních omezení, nevzala Inge Rosáková ani po více než deseti letech na vědomí dopravní předpisy své nové vlasti.

„Mami, pozor,“ vyjekl Tomík, ústa vyschlá, srdce v hrdle.

Matka ale synovi nevěnovala pozornost. V pouhopouhém zlomku dalšího okamžiku nabrala málem rychlost letadla a se zapištěním kol zvládla jak křižovatku, tak následně i poslední ostrou zatáčku. Na rovném úseku pak už pochopitelně nezpomalila a po průletu hlavní a jedinou ulicí hradišťských Beverly Hills se zhoupnutím na fleku zastavila před okázalou vilou.

„Ty přsece šádny strášpytel, Tomy, né?!“

Podívala se pyšně na synka a pak věnovala neméně pyšný pohled i svému domovu. Vile, která se na první pohled vyjímalala i mezi sídly hradišťských pracháčů, věnovala Inge spo-

kojený pohled několikrát denně. Dlužno říci, že právem. Celou stavbu, včetně úprav rozlehlého pozemku i téměř každého detailu vnitřního vybavení před lety vymyslela ona sama. Koneckonců to taky všechno do posledního haléře financovala. Dodnes neměla důvod litovat ani prvního, ani druhého.

„Neny to moc chórši než barák od tátynek a máminek v *Hamburg*,“ říkala pokaždé s hranou skromností.

Nyní však paní Rosákovou, hrdě okukující vlastní domov, vyrušily hlasy. Její nevlastní dcera Zuzanka, kyprá, zanedlouho osmnáctiletá blondýnka v modrých džínách, se blížila v doprovodu vysokého černovlasého chlapce.

„Když už jsi mě doprovodil až sem, tak snad půjdeš na chvíli dál,“ hučela do něho.

„Víš... dnes asi... opravdu ne, Zuzi... snad... příště. Ty už jsi doma a já taky musím domů,“ bránil se její společník a pýřil se jako pivoňka.

„Vypůjčila jsem novej film s di Capriem. Můžeme si ho pustit,“ zkusila využít videa jako lákadla, ale marně.

„Musím domů,“ opakoval sveřepě nesmělý hoch. Když spatřil auto Zuzančiny nevlastní matky, tvář se mu rozjasnila. „Dobrý den, paní Rosáková,“ pozdravil zdvořile. „Čau, Zuzi, tak já pádím.“ A poklusem se rychle vzdaloval dívčině domovu.

„Ahoj, Inge. Uctivě přeju dobré odpoledne.“ Zuzanka použila kombinaci familiárního a ironicky zdvořilého pozdravení.

„Haló, Suzi,“ pátravě si ji spuštěným okénkem prohlédla Rosáková. „Kam ten Boby tak zderhá? On fipadá, še tebe bóji.“

„Bobík Žáčků se bojí každé,“ odfrkla pohrdlivě oslovená. „Ale hezkej je, vid’?“

„To jsou tvoje stárosty?“ hrála si Inge na přísnou. „Jak to, še nejsi *in der Schule*... ve škole?“

„Odpolední německá konverzace nám odpadla a cestou domů jsem potkala Bobíka. Poseděli jsme v cukrárně. Měli super větrníky.“

„Tak teda ty deršíš dietu?“ Inge mávla rukou nad marností